

Chương 27

CỨU HẬU CÁI ANH HÙNG THIẾT KẾ

Nhân Yêu hỏi:

– Đại hiệp đã luyện môn này chưa?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Đã luyện qua một thời gian, nhưng thành tựu chưa có mấy.

Nhân Yêu hỏi:

– Đã luyện qua thì bức tường đá này không thành vấn đề rồi chứ gì?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Chưa từng thử qua.

Nhân Yêu hỏi:

– Sao đại hiệp không thử coi?

Tiếng nói của hắn mỗi lúc một nhỏ đi, ngữ âm rất hàm hồ.

Về sau Lệnh Hồ Bình phải chú ý lắng tai mới nghe rõ, nhờ ở thính lực hơn người của chàng. Lòng chàng nóng nảy vô cùng!

Qua một đêm, Thiết Cốt Cái ở phòng giáp vách dường như đã biến thành người khác.

Lệnh Hồ Bình tự hỏi:

– Phải chăng vì y bị giam cầm ở đây lâu quá, hay Nhân Yêu có thủ pháp gì khiến cho y biến đổi như vậy?

Thiết Cốt Cái bữa nay không nói gì nữa. Y nằm xuống đóng cở chẳng có vẻ gì tỏ ra xúc động.

Lệnh Hồ Bình trong lòng hồi hộp.

Nhân Yêu Kim Linh Quan dường như cảm thấy Thiết Cốt Cái ở trong tình trạng này không thể trấn tĩnh được mới phải. Hắn lại khẽ cất tiếng hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp!..

Thiết Cốt Cái hàm hồ đáp:

– Có chuyện gì hãy để đến mai sẽ nói. Tại hạ buồn ngủ lắm.

Lại qua một ngày. Vào khoảng nửa đêm. Nhân Yêu ở phòng số 3 không ngớt thở dài và phát ra những động tác đầy ý nhị kêu gọi nhưng Thiết Cốt Cái ở phòng số 2 chỉ ngáy pho pho, ngủ say như chết, thủy chung chẳng có phản ứng gì.

Lệnh Hồ Bình vì có Nhân Yêu gây trở ngại, chưa thể bắt liên lạc được với Thiết Cốt Cái.

Tại mắt vị Hậu cái tám nút linh mẫn phi thường, dĩ nhiên y đã biết ở phòng giáp vách đều có tù phạm, nhưng dường như y không quan tâm đến chuyện người ngoài. Thậm chí Lệnh Hồ Bình vào đây đã hai ngày hai đêm, y vẫn chưa ngó qua lần nào.

Ở trong tử lao không thấy ánh mặt trời, khó mà phân biệt được ngày đêm. Chỉ còn cách phỏng đoán thời gian do mỗi ngày hai lần đưa cơm.

Bây giờ hộ pháp họ Chu lại đưa cơm vào trong lao. Đây là bữa thứ tư của Lệnh Hồ Bình. Chàng đến đây vào lúc hoàng hôn. Hôm đầu chỉ ăn bữa tối. Bây giờ là bữa thứ tư, vậy đã sang ngày thứ ba rồi.

Căn cứ vào tập quán hai ngày qua thì mỗi lần sau bữa ăn, Nhân Yêu Kim Linh Quan nhất định lại giở chuyện phong tình với Thiết Cốt Cái. Vì thế, hễ Chu hộ pháp đi rồi là Lệnh Hồ Bình lại đến góc tường để coi Nhân Yêu còn dùng thủ đoạn gì nữa không?

Quả nhiên sau một lát, Nhân Yêu lại đưa bộ mặt kiêu diễm ra phía sau bức tường. Hắn khẽ hừ một tiếng rồi nói rất khẽ như người oán trách:

– Đêm qua nô gia tưởng đại hiệp lần sang mà chẳng thấy gì thành ra uổng công chờ đợi. Con người như đại hiệp mà không thủ tín ư?

Thiết Cốt Cái quay mặt sang hỏi lại:

– Tại hạ có hứa hẹn với phương giá không?

Nhân Yêu tỏ ra hậm hực đáp:

– Nhưng đại hiệp cũng không cự tuyệt mối tình nô gia. Hôm qua chúng ta đã nói những gì? Đại hiệp hãy nghĩ lại coi.

Thiết Cốt Cái khẽ đằng hắng một tiếng nói:

– Phải rồi! Khi đó tại hạ không nói gì mà cũng không cự tuyệt nhưng tại hạ đã nghĩ kỹ lại muốn vượt qua tường đá này trên thực tế chẳng khó khăn gì. Vấn đề là ở chỗ qua bên đó rồi, muốn trở về không phải là chuyện dễ dàng.

Nhân Yêu hỏi:

– Tại sao vậy?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Phương giá nên tự hiểu.

Nhân Yêu hỏi:

– Đại hiệp muốn nói... cái đó... làm cho võ công của đại hiệp bị ảnh hưởng chăng?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Cái đó so với uống thuốc tán công còn hiệu nghiệm hơn.

Nhân Yêu hỏi:

– Vĩnh viễn không phục nguyên nữa hay sao?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Ít ra là mất ba ngày.

Nhân Yêu nói:

– Thời gian ba ngày thì có bao lâu. Đại hiệp đánh bạo ở bên nô gia ba ngày cũng được chứ sao?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Trong ba ngày này mà ở bên đó thì... ha ha!...

Nhân Yêu hỏi:

– Sao đại hiệp lại cười khẩy?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Tại hạ cười cho phương giá thật khéo nói.

Nhân Yêu hỏi:

– Nô gia nói thế không phải hay sao? Đại hiệp quả là người gàn dở. Đã bị giam vào đây mà còn tính đến chuyện cứu viễn ư? Đại hiệp tưởng đây cũng là một thượng phòng khách điểm chăng?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Tại hạ suốt đời chưa được ở thượng phòng khách điểm bao giờ nên không hiểu ở đây với khách điểm khác nhau chỗ nào. Tại hạ chỉ biết tấm thân phương giá đáng ngàn vàng mà vào nơi đây chịu tội thật là quá đáng.

Nhân Yêu nghe nói không khỏi ngẩn người. Tiếp theo hần làm bộ quật cường la lên:

– Trời ơi! Thượng Quan đại hiệp nói thế thì ra nô gia tự mình muốn lặn vào đây chăng?

Thiết Cốt Cái hỏi lại:

– Vậy ai bảo phương giá vào đây?

Nhân Yêu đáp:

– Dĩ nhiên là bọn trời đánh chứ ai?

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Bọn họ đối với một phụ nhân yếu ớt như phương giá sao phải xử sự tàn nhẫn

thế này?

Nhân Yêu hỏi lại:

– Thượng Quan đại hiệp hỏi câu này chẳng là nhiều quá ư?

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Phải chăng vì bang chúa ở đây thêm mỹ sắc của tôn giá đến nhỏ nước miếng?

Nhân Yêu đáp:

– Ai mà biết được hấn định giở trò gì?

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Sao phương giá không chịu theo ý hấn cho được vô sự? Phương giá có biết đây là một tòa tử lao không?

Nhân Yêu đáp:

– Không ngờ Thượng Quan đại hiệp lại ăn nói như vậy.

Thiết Cốt Cái nói:

– Kẻ khất thực này nói thực đó. Trong lòng phương giá đối với giới hạn nam nữ dường như chẳng quan tâm.

Nhân Yêu làm bộ ghen ngào đáp:

– Số mạng nô gia thật là đau khổ!...

Tiếp theo là tiếng khóc thút thít.

Thiết Cốt Cái vẫn chẳng tỏ ra chút chi hối hận, y ngáp dài như người buồn ngủ.

Lệnh Hồ Bình lại càng hồ đồ. Chàng không hiểu Thiết Cốt Cái kia đã khám phá ra thân phận chân chính của Nhân Yêu chưa?

Tình trạng này còn kéo dài thêm một ngày nữa.

Lệnh Hồ Bình trong lòng nóng nảy, vì Nhân Yêu còn ngày chưa rời khỏi tử lao là ngày ấy chàng không thể nói rõ thân thế với Thiết Cốt Cái để cùng bàn kế thoát thân.

Nếu Hoa Kiếm Diêm La ở Thái Nguyên trở về đem chàng ra khỏi tử lao thì sau này làm gì còn cơ hội vào đây?

Chàng quyết định không úy kỵ gì nữa đánh liều một phen.

Lệnh Hồ Bình chuẩn bị chờ Chu hộ pháp đưa cơm vào sẽ nhân lúc bất ngờ điểm huyệt cho hấn ngã ra rồi qua phòng thứ ba kiểm chế Nhân Yêu. Sau cùng bức bách Chu hộ pháp nói rõ đường lối ra khỏi hang núi.

Không ngờ chàng còn đang ngẫm nghĩ, trong đường hầm có tiếng bước chân vang lên. Chàng tự hỏi:

– Phải chăng Hoa Kiếm Diêm La đi Thái Nguyên đã trở về và phái người vào lấy ta ra? Hay là Thiết Cốt Cái đã đến ngày tận số?

Nghĩ tới đây trống ngực đánh thình thình. Chàng thò tay vào bọc rút thanh Hàng Long kiếm. Còn một tay nắm dây xiềng khóa chân, chuẩn bị chiến đấu với người sắp tới. Bất luận là người nào tha chàng hay người đến áp giải Thiết Cốt Cái đem đi xử quyết, chàng cũng không còn đường nào để lựa chọn.

Chàng chỉ cần người vào không phải Cầm y hộ pháp là chàng tự tin có thể đối phó được.

Nhưng sự thực chàng đã hoang mang một cách vô ích. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần rồi dừng lại trước phòng số 3 giam Nhân Yêu. Mục đích của người này là vào đây để đưa Nhân Yêu rời khỏi tử lao.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái, chàng không khỏi cười thầm.

Chàng chờ cho người kia đưa Nhân Yêu đi xa rồi, tới bên tường hắng dặng một tiếng, nhìn qua khe vách, mỉm cười cất tiếng hô hoán Thiết Cốt Cái:

– Này ông bạn! Chúng ta nói chuyện chơi một lúc chẳng?

Thiết Cốt Cái lạnh lùng hỏi lại:

– Chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

– Chuyện nhiều lắm. Tỷ như các hạ ở trong này mỗi ngày hai bữa ăn, ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, có vẻ rất ung dung! Các hạ có biết đâu sau khi mình mất tích, mấy vị trưởng lão quý bang phải khổ sở thế nào không?

Thiết Cốt Cái giương mắt lên hỏi:

– Tôn giá là...

Lệnh Hồ Bình lại cười khanh khách ngắt lời:

– Bỏ nhân ư? Lãng Đãng công tử Lệnh Hồ Bình chính thị.

Thiết Cốt Cái càng kinh ngạc hỏi:

– Sao? Tôn giá là Lệnh Hồ thiếu hiệp đã tặng Âu Dương trưởng lão ở bản bang một bộ Thái Tổ Quyền Kinh phải không?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

– Các hạ đã tin chưa?

Thiết Cốt Cái chớp mắt hỏi:

– Bây giờ lão đệ đeo bộ mặt này đã mạo xưng người nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh là ai?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Là một vị Thanh y hộ pháp, hiện đang giữ chức phân đà chúa tại phân đà Lạc Dương. Đồng thời hắn còn là ngoại sanh của Cẩm y hộ pháp Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối ở đây.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Hiện giờ Thần Đàn Tử thật ở đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Y nằm thẳng cẳng trên đám gạch ngói vỡ trong tòa phế viên họ Thái ở mé tây thành Tấn Nam.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Lão đệ mạo xưng Thần Đàn Tử mà không bị lộ hành tung ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Cho đến bây giờ thì chưa việc gì.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Tại sao lão đệ lại bị giam trong tử lao này?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Dĩ nhiên là phạm tội rất nặng.

Chàng vừa cười vừa nói tiếp:

– Ba ngàn hai trăm lạng hoàng kim do phân đà quản cố đột nhiên không cánh mà bay.

Thiết Cốt Cái lại hỏi:

– Món hoàng kim này thất tung cũng là kiệt tác của lão đệ chứ gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Có thể nói đây là chủ ý của bản công tử.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Còn việc động thủ đã có người khác hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đúng thế.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Thế rồi lão đệ tính rằng: Thần Đàn Tử để mất trộm vàng đến tổng đàn nộp mình xin xử tội và giữa đường lão đệ cho y nằm ở đó hay sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Kể ra tại hạ nên làm như vậy nhưng chỉ có một mình khó nổi phân thân, lại không hiểu Thần Đàn Tử sau khi mất món vàng lớn có đủ dũng khí để xin tự xử hay không, nên chưa tính đến điều đó. Chuyến này gặp ở giữa đường là chuyện ngẫu nhiên mà thôi.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Lão đệ thay thế Thần Đàn Tử, nhưng hấn có vị cứu phụ thanh thế hiển hách ở tổng đàn là Hoa Kiếm Diêm La mà lão không lấy địa vị Cẩm y hộ pháp để giảm nhẹ tội cho ngoại sanh được ư?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ai bảo không được?

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Thế thì sao lão đệ lại bị giam vào tử lao?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười đáp:

– Cái đó kêu bằng cứu phụ vô tâm mà ngoại sanh cố ý.

Thiết Cốt Cái ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Lão đệ bị giam vào tử lao hoàn toàn do chủ trương của mình ư?

Lệnh Hồ Bình hỏi lại:

– Không làm vậy thì bọn mình gặp nhau thế nào được?

Thiết Cốt Cái sửng sốt ấp úng hỏi:

– Nếu vậy lão đệ... không từ gian khổ mạo hiểm vào đây hoàn toàn vì Thượng Quan mẫu ư?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi lại:

– Thượng Quan huynh tưởng bản công tử vào đây để tránh mưa gió chăng?

Thiết Cốt Cái cúi đầu xuống nhẹ nhàng tiếng thở dài hồi lâu không nói gì.

Lệnh Hồ Bình thúc giục:

– Bây giờ không phải là lúc cảm khái. Gặp được cơ hội khó kiếm này, các hạ nói vắn tắt cho tại hạ biết mục đích của họ cướp Hậu cái của quý bang đến đây làm chi được chăng?

Thiết Cốt Cái ngừng đầu lên nhìn nhỏ cười đáp:

– Vụ này không phải tầm thường. Dĩ nhiên họ muốn Cái Bang phải thần phục.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Hiện giờ địa vị của các hạ mới là một tên Hậu cái chưa đủ quyền ra lệnh cho toàn bang. Chúng muốn đạt mục đích không hạ thủ vào đích thân bang chúa ở quý bang?

Thiết Cốt Cái đáp:

– Bọn chúng nhận ra làm thế này ổn hơn. Họ chỉ cần Thượng Quan mỗi ứng chịu là họ trừ khử bang chúa ngay.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chẳng lẽ họ không sợ các hạ hứa cuội. Một khi các hạ được trả tự do sẽ khám phá ra mưu gian của chúng hay sao?

Thiết Cốt Cái thở dài đáp:

– Mấu chốt sự việc là ở điểm này khiến cho Thượng Quan mỗi chẳng thể yên tâm, vì Thượng Quan mỗi sợ phải phụ lòng thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Bình sửng sốt hỏi:

– Bọn chúng đã ép các hạ uống thứ thuốc gì rồi chẳng?

Thiết Cốt Cái nhăn nhó cười đáp:

– Thuốc hoàn này chịu đựng được một kỳ hạn bốn mươi chín ngày mà Thượng Quan mỗi bị giam ở đây vừa một tháng, tức là chỉ còn mười chín ngày nữa võ công của Thượng Quan mỗi sẽ mất hết.

Lệnh Hồ Bình nóng nảy hỏi:

– Hiện giờ các hạ cảm thấy trong mình thế nào?

Thiết Cốt Cái nắm tay đáp:

– Chưa sao cả. Ăn ngủ được, đi lại được, nhưng chẳng thể vận khí hành công. Nếu không vừa rồi thằng cha họ Kim đã chẳng thể sống để ra đi. Hà hà!

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên hỏi:

– Thế ra các hạ đã biết hẩn là Nhân Yêu Kim Linh Quan rồi ư?

Thiết Cốt Cái cười lạt đáp:

– Thượng Quan mỗi làm gì chẳng biết? Trước đây một vị đường chúa Cái Bang đã bị hại về tay hẩn.

Lệnh Hồ Bình nóng nảy hỏi:

– Hiện giờ các hạ đã mất năng lực vận khí hành công thì dù có lấy thuốc giải cũng thành vô dụng ư?

Thiết Cốt Cái lắc đầu đáp:

– Không phải thế. Đây chỉ là hiện tượng tạm thời. Trước khi hết kỳ hạn uống thuốc giải vào là hiện tượng này tự nhiên không còn nữa.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái nói:

– Thế thì hay lắm...

Thiết Cốt Cái gượng cười hỏi:

– Hay gì mà hay? Dù có thuốc giải cũng khó lòng ra khỏi tử lao. Ra được khỏi đây chẳng nữa cũng dừng hồng đời khỏi bí cốc. Vì thế Thượng Quan mỗ chẳng mong gì cầu may, chỉ mong thiếu hiệp sớm rời khỏi nơi đây đưa tin dùm Thượng Quan mỗ tạ tội với các vị trưởng lão cùng bang chúa để trong bang mau lựa một tên Hậu cái khác, đồng thời đề cao cảnh giác, đặc biệt chú ý đến sự phát triển của Long Hồ Bang cho khỏi đi vào vết xe đổ của Thượng Quan mỗ. Thượng Quan mỗ nguyện kiếp sau làm trâu ngựa báo đền công đức của thiếu hiệp.

Lệnh Hồ Bình chau mày hỏi:

– Các hạ đừng nói những câu chán nản này nữa được không?

Thiết Cốt Cái thở dài đáp:

– Những câu chán nản còn ai muốn nói làm chi? Thiếu hiệp là người thông minh cũng tự hiểu rồi. Thượng Quan mỗ chẳng qua muốn khuyên thiếu hiệp đừng động thủ vô ích mà thôi.

Lệnh Hồ Bình toan nói nữa chợt động dung hạ thấp giọng xuống cảnh báo:

– Thằng cha mập ú họ Chu đưa cơm vào đó. Lát nữa hãy nói chuyện. Xin ghi nhớ đừng nản lòng. Lãng Đãng công tử này trong túi còn nhiều pháp bảo.

Thiết Cốt Cái nhún vai lẳng lặng lùi vào ngồi trong góc nhà.

Cửa lao kẹt mở. Chu hộ pháp xách cơm vào, nét mặt hân hân rất vui tươi.

Lệnh Hồ Bình ngó thấy biết là hắn đưa tin mới lạ, trong lòng không khỏi khẩn trương.

Chàng đoán Hoa Kiếm Diêm La đã trở về sắp tha mình ra khỏi nhà lao.

Kết quả đúng như lời tiên đoán của Lệnh Hồ Bình.

Chu hộ pháp tay cầm thùng cơm là một tiếng rồi cười nói:

– Cung hỉ Kim phân đà chúa.

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên hỏi:

– Điều chi đáng mừng?

Chu hộ pháp đáp:

– Vừa rồi có văn thư ở Thái Nguyên đưa đến nói công việc của Tể phụ lão hộ pháp đã xử lý êm xuôi và lên đường từ Thái Nguyên trở về. Nếu không có điều chi trở ngại thì chỉ hai ba ngày nữa là về tới nơi.

Lệnh Hồ Bình thở phào một cái, tựa hồ được an ủi rất lớn.

Chàng mừng thật sự vì còn được hai, ba ngày, chàng hy vọng vận dụng trí lực để hoàn thành công cuộc hoài bão.

Chu hộ pháp thấy chàng vui vẻ cũng cao hứng hạ thấp giọng xuống hỏi:

– Phân đà chúa ăn uống đã quen chưa? Phân đà chúa muốn gì cứ nói. Tiểu đệ đã dặn lão Sa ở nhà bếp. Hẩn bảo...

Lệnh Hồ Bình trở vào đây xiềng xích chân nói:

– Chu huynh mở cái này cho tiểu đệ. Phải đeo nó mấy ngày khó chịu quá.

Chu hộ pháp vội lấy chìa khóa ra nói:

– Hẩn thế rồi. Tại hạ đã bảo phân đà chúa bắt tất phải nhận chân. Phân đà chúa có nghe đâu. Mấy bữa chịu tội sống thật là oan uổng.

Khóa chân mở rồi, Lệnh Hồ Bình vung tay lên nói:

– Hay lắm! Chu huynh có việc cứ đi. Hễ lão hộ pháp về thì cho biết ngay. Tiểu đệ nằm đây chán quá rồi.

Chu hộ pháp ra khỏi nhà lao, Lệnh Hồ Bình bực bách Thiết Cốt Cái đổi thùng cơm.

Chàng ăn xong đi lại mấy vòng trong nhà lao, chợt nhớ ra điều gì đến bên tường khẽ gọi:

– Này ông bạn! Hãy qua đây!

Thiết Cốt Cái tiến lại bên tường hỏi:

– Chuyện gì?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Ngừng mặt lên! Để tại hạ coi tướng cho.

Thiết Cốt Cái nhăn mặt nói:

– Lão đệ hứng chí quá nhỉ? Lúc này còn nói giỡn được ư?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Không phải nói giỡn đâu. Toàn chuyện đứng đắn cả. Trong này tối quá nhìn không rõ. Đứng gần một chút.

Thiết Cốt Cái theo lời tiến lại ngừng mặt lên tức mình hỏi:

– Thế này đã coi rõ chưa?

Lệnh Hồ Bình gật đầu đáp:

– Tạm được rồi.

Thiết Cốt Cái cười mỉa hỏi:

– Thế nào? Lão đệ coi tướng ta liệu có đủ phúc hậu làm bang chúa không?

Lệnh Hồ Bình không trả lời ngay. Chàng chú ý nhìn, miệng lẩm bẩm:

– Ô! Lưỡng quyền cao đảo để, lông mày cũng rậm khiếp. Nhưng không sao đâu. Vết đao ở trán mới là cái diên đầu...

Thiết Cốt Cái không nhìn được ngắt lời:

– Lão đệ nói nghe cũng hay đấy. Phải chăng vết sẹo phá cách khiến cho khiêu hóa tử phải chết rũ xương trong ngục?

Lệnh Hồ Bình lơ đi như không nghe thấy tự nói một mình:

– Nói một cách nghiêm chỉnh vết sẹo này chưa có gì nan giải. Đáng ngán là chòm râu kia. May mà bản công tử đã tiên tri có đem theo một gói Toái Trung Mạt. Được rồi. Xoay mình lại để bản công tử coi sau lưng cho.

Thiết Cốt Cái không khỏi ngẩn người, vì không hiểu Lệnh Hồ Bình có dụng ý gì.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

– Thế nào?

Thiết Cốt Cái trợn mắt lên hỏi lại:

– Lão đệ! Lão đệ định dùng thuật dịch dung để thay đổi vị trí chăng?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

– Như vậy không được hay sao?

Thiết Cốt Cái chớp mắt hỏi:

– Tại sao lão đệ lại làm thế?

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Làm thế có điều chi không ổn?

o O o